

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/46/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615202803
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8615202803.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: Y. E., J. XX.XX.XXXX, G. N. XXX/X, XXX XX N., zastúpená: S. E., J. XX. XX. XXXX, G. W. X. S. XXX/XX, XXX XX N., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 10, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o primerané finančné zadost'učinenie s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č. k. 3C/97/2015-61 zo dňa 24. 02. 2017 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku I. a II.
- II. Odmieťa sa odvolanie voči výroku III.
- III. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 326,61 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. trovy konania žalobkyni zo strany žalovaného nepriznal a výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na súdnom poplatku sumu 79,50 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet tamojšieho súdu.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci dňa 14. 04. 2005 uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. V konaní na tamojšom súde pod sp. zn. 2C/79/2010 žalobkyňa úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľ, keď sa okrem iného domáhala určenia aj neplatnosti rozhodcovskej doložky v zmluve o revolvingovom úvere vyššie uvádzanom a tiež okrem iného bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 160,28 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, pričom rozhodnutia boli potvrdené aj rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove.

3. Žalovaný sa žalobou z 10. 02. 2010 voči žalobkyni u rozhodcu Z.. D. H., H. X, G. domáhal zaplata pohľadávky 1 326,61 Eur s prísl., pričom rozhodcovským rozsudkom sp. zn. V.-X-XX-D. zo dňa 09. 03. 2010 bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť v tomto konaní žalovanej spoločnosti sumu 1 326,61 Eur s 8 % ročným úrokom od 20. 08. 2009 do zaplata a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 49,79 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Žalovaná obchodná spoločnosť podala aj návrh na vykonanie exekúcie, kde pod sp. zn. 6Er/183/2011 bolo dňa 04. 08. 2011 vydané aj poverenie a až následne po podaní námietok zo strany žalobkyne bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a súdom zastavená.

4. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie. Pri určení jeho výšky súd prvej inštancie prihliadal na všetky okolnosti veci, a to najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy žalobkyne tým, že znášala stav právnej neistoty, obávala sa o výšku dlhu, pričom žalovaný jej posielal rôzne výzvy na mimosúdne urovanie dlhu. Žalovaný sa vyhráždal žalobkyni súdmi a podal aj návrh na exekučné konanie, čím žalobkyni hrozila ujma, že jej bude postihnutý majetok a jej príjmy. Súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 326,61 Eur podľa svojej úvahy ako primerané s poukazom na ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k), ods. 5, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

5. O trovách konania medzi účastníkmi rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), nakoľko úspešná žalobkyňa trovy konania nepožadovala a o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh, rozhodol s poukazom na ust. § 2 ods. 2 písm. za) (správne § 2 ods. 2a, § 4 ods. 2 písm. u)) zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov s tým, že žalobkyňa je oslobodená od platenia súdneho poplatku, v konaní bola úspešná, a preto je žalovaný ako neúspešný povinný zaplatiť poplatok z návrhu vo výške 79,50 Eur (6 % z priznanej sumy) podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP navrhoval napadnutý rozsudok v celom rozsahu zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať žalovanému 100 % náhrady trov konania. Mal za to, že závery súdu prvej inštancie sú tak po stránke skutkových zistení, ako aj po právnej stránke neúplné a predčasné, nakoľko nárok na finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je možné priznať len za predpokladu, že je ustálený stav, že došlo k porušeniu povinnosti predávajúceho. Ohľadne aplikácie tohto ustanovenia sa súd prvej inštancie dopustil pochybenia, nakoľko je nepreskúmateľné, na základe čoho súd konštatuje, že bolo vydané rozhodnutie medzi stranami sporu, ktoré predstavuje rozhodnutie o porušení povinnosti žalovaného, a teda je daný predpoklad na postup podľa citovaného zákonného ustanovenia. Z rozsudku súdu prvej inštancie však nevyplýva porušenie akej povinnosti mal súd preukázané a čím. To, že o podanej žalobe o zaplatenie bolo rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom, nepredstavuje samo o sebe porušenie žiadneho práva. Súd prvej inštancie neoznačil žiadnu právnu normu a povinnosti žalovaného, ktoré mali byť porušené. Pre vydanie napádaného rozhodnutia preto nebola splnená zákonná podmienka podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Bez toho, aby súd prvej inštancie mal nesporne preukázané a identifikované, o porušenie akej povinnosti išlo, sa nedá vôbec uvažovať o akejkolvek náhrade. Súd prvej inštancie nepreskúmateľným spôsobom rozhodol aj o výške primeraného finančného zadostučinenia. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, na základe akých konkrétnych skutkových okolností, ale sa uvádza len to, že súd určil toto zadostučinenie v určitej výške a sám ho považuje za primerané. Skutočnosť, že v tejto otázke má súd voľnú úvahu neznamená, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, či výsledkom ľubovôle. Z pojmu „primeranosť“ možno vyvodit', že súdu je daná možnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu. Nebolo preukázané nič, čo by oprávňovalo súd rozhodnúť o priznaní akéhokoľvek finančného zadostučinenia. Súd prvej inštancie konštatuje spôsobenie nejakých následkov (v korelácii s výškou finančného zadostučinenia) bez toho, aby mal tieto skutočnosti relevantne dokázané. V konaní nebola však preukázaná žiadna oprávnená skutočnosť, ktorá by odôvodnila výšku priznaného nároku.

7. Na odvolanie žalovaného reagovala žalobkyňa vo svojom vyjadrení, v ktorom uviedla, že súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľným spôsobom „aj pre laika, aj pre právnik“ kvalifikovane, aj po vecnej, aj po právnej stránke svoj rozsudok odôvodnil. Navrhla preto napadnutý rozsudok potvrdiť.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli, aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

11. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj ohľadne výroku o trovách konania za vecne správny. Súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukazuje odvolací súd na skutočnosť, podľa ktorej všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa je zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov a vo vzťahu k nemu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejme aj z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke 1 k tomuto ustanoveniu je uvedený odkaz na ust. § 52 - § 54 Občianskeho zákonníka.

14. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z., či už v znení účinnom do 09. 06. 2013, alebo v znení účinnom od 10. 06. 2013.

15. Podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 09. 06. 2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti, ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Pri výklade tohto ustanovenia treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu, teda bez toho, aby ujma nastala.

16. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie ust. § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom od 10. 06. 2013 ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10. 06. 2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z..

17. Rozsudkom Okresného súdu Svidník, č. k. 2C/79/2010-152 bola vo výroku II. okrem iného určená za neplatnú rozhodcovská doložka v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14. 04. 2005 a v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24. 10. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 20Co/12/2012-198 zo dňa 16. 10. 2012, ktorým bol rozsudok vo výroku o určení rozhodcovskej doložky za neplatnú potvrdený. V dôsledku ďalšieho výroku odvolacieho súdu po zrušení rozsudku v prevyšujúcej napadnutej časti bola vec v rozsahu zrušenia vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, kde Okresný súd Svidník okrem iného rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1 160,28 Eur, ako aj súdny poplatok a trovy konania vedľajšieho účastníka a tieto výroky boli následne aj potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19. 03. 2015, č. k. 21Co/72/2014-285. Z odôvodnenia rozsudkov súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho, vyplýva, že predmetná rozhodcovská doložka je neprijateľná, a preto je neplatná. Naviac úverová zmluva neupravovala údaj o úroku, obsahovala len údaj o výške mesačnej splátky 2 112 Sk a zmluva tiež obsahuje údaj o zmluvnej odmene a ročnej percentuálnej miere nákladov. Dohodnutá zmluvná odmena pri poskytnutí úveru však bola vo výške odporujúcej dobrým mravom. Ak od spotrebiteľa (žalobkyne) v dôsledku absencie dohody o úrokoch nemôže veriteľ požadovať úrok vo forme zmluvnej odmeny, žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie plnenia, ktoré žalovaný nadobudol bez právneho dôvodu. Bez právneho dôvodu žalovaný preto nadobudol rozdiel zo strany žalobkyne zaplatenou sumou za poskytnutý úver vrátane úrokov a všetkých poplatkov, t. j. 3 365,08 Eur a skutočne poskytnutými peňažnými prostriedkami, t. j. 2 204,80 Eur. Rozdiel vo výške 1 160,28 Eur priznali súdy žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia voči žalovanému.

18. Žalobkyňa si teda v inom súdnom konaní úspešne uplatnila porušenie svojho práva, jednak v dôsledku neplatného dojednania rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve a tiež titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobkyňa má preto právo v dôsledku porušenia jej práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, ako aj osobitnými predpismi zo strany žalovaného na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku na toto primerané finančné zadosťučinenie je tak nepochybne daný.

19. Rozhodcovským rozsudkom Z. D. H., sp. zn. : V.-X/XX-D. zo dňa 09. 12. 2010 bola terajšej žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť teraz žalovanému sumu 1 326,61 Eur spolu s 8 % ročným úrokom od 20. 08. 2009 až do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 49,79 Eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 14. 03. 2013, č. k. 6Er/189/2011-28 bola okrem iného exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, kde exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vyššie uvádzaný.

20. V danom prípade teda možno konštatovať, že žalobkyňa sa ako spotrebiteľ nielen s úspechom už na súde domohla preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., ale aj skutočnosť, že toto porušenie práv a povinností bolo spôsobilé privodiť jej ujmu.

21. Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestná a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu

(porovnaj najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

22. Ako už bolo konštatované vyššie žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a to v konaní sp. zn. 2C/79/2010 na Okresnom súde Svidník. Z tam vykonaného dokazovania predovšetkým zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 12. 04. 2005 vyplýva, že požadovaná výška úveru bola 76 032 Sk, avšak poskytnutá čiastka bola v sume 41 057 Sk a zmluvná odmena za poskytnutie úveru 34 975 Sk a poplatok za uzatvorenie zmluvy 1 500 Sk. Ohľadne revolvingu bola požadovaná výška tohto revolvingu 50 688 Sk, pričom poskytnutá čiastka skutočne bola 26 865 Sk a zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 23 823 Sk. V zmysle bodu 10 zmluvy sa zmluvné strany dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok vyplývajúcich z tejto zmluvy ku dňu poskytnutia úveru, a to nároku dlžníka podľa čl. 2 ods. 2 - 3 tejto zmluvy oproti pohľadávkam veriteľa podľa čl. 5 ods. 5, 1, tejto zmluvy a podľa čl. 18 ods. 1 tejto zmluvy. Rozdiel bude ku dňu poskytnutia úveru uhradený veriteľom na vyššie uvedený bankový účet dlžníka. Okrem toho v čl. 13 boli dohodnuté ďalšie sankcie: ako zmluvná pokuta, prípadne ďalšie sankcie nad rámec zmluvnej pokuty.

23. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. Pokiaľ však žalovaný poukazuje na skutočnosť, že nebolo v konaní preukázané pred súdom prvej inštancie vydanie rozhodnutia medzi stranami sporu, ktoré predstavuje rozhodnutie o porušení povinnosti žalovaného a z rozsudku nevyplýva, ani porušenie ktorej povinnosti mal súd preukázané a čím, takáto námietka nemôže obstať vzhľadom na vyššie uvedené. Rovnako neobstojí ani námietka ohľadne neoznačenia žiadnej právnej normy a povinnosti žalovaného, ktorá mala byť porušená.

24. V danom prípade to bol práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobkyni formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľné podmienky a následne sa domáhal realizácie neplatnej rozhodcovskej doložky. Rovnako boli konštatované ďalšie pochybenia žalovaného, keď podľa zmluvy v deň úveru si žalovaný inkasuje pomerne značnú časť, a to pri poskytnutej sume úveru 1 362,84 Eur - 1 160,96 Eur a pri revolvingu 891,75 Eur - 790,78 Eur (bod 5.2 zmluvy). Z fakticky poskytnutého úveru žalovaný inkasuje vzápätí už v prvý deň 85 % a pri nasledovnom revolvingu 88 %, čo má podľa zmluvy predstavovať zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru. Tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd vo veci 2Co/79/2010 konštatujú, že takáto zmluvná odmena, resp. odplata za úver zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a niet dôvod na iné, ako úzerné označenie týchto úrokov. Odvolací súd preto konštatuje, že s ohľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

25. Nemôže preto obstať námietka žalovaného, že v konaní nebolo preukázané nič, čo by oprávňovalo súd rozhodnúť o priznaní akéhokoľvek finančného zadosťučinenia. Takéto konštatovanie žalovaného považuje odvolací súd za formalistické a nemajúce oporu tak vo vykonanom dokazovaní, ako aj v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je nepochybné, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv vyplývajúcich z predpisov o ochrane spotrebiteľa, a preto je daný právny základ finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

26. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. Odvolací súd má za to že pri určení výšky priznaného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie nepochybil, a preto sa odvolací súd s priznanou výškou stotožnil majúci za to, že táto zodpovedá svojmu účelu. Finančné zadosťučinenie je totiž potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako žalobkyni poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľke a tiež ako odmenu pre žalobkyňu ako spotrebiteľku, ktorá privodila vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatreniam dohľadných orgánov, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov (k recidíve žalovaného porovnaj rozsudky Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/4/2017-73

zo dňa 28. 06. 2017, 3Co/55/2017-197 zo dňa 12. 09. 2017, 19Co/25/2017-72 zo dňa 16. 03. 2017, ako aj 22Co/33/2017-78 zo dňa 31. 10. 2017).

27. Žalobkyňa sa domáhala primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 326,61 Eur, teda takej čiastky, ktorú požadoval od nej žalovaný vo svojej žalobe na rozhodcovskom súde. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že takáto suma finančného zadosťučinenia je primeraná s poukazom na to, že ide o vyrovnanie ujmy žalobkyne, pretože táto znášala stav právnej neistoty, obávala sa o výšku dlhu, žalovaný jej posielal rôzne výzvy na mimosúdne urovnanie dlhu, vyhrážal sa jej súdmi a aj podal návrh na exekučné konanie, a teda žalobkyni hrozila ujma, že jej majetok a príjmy budú postihnuté. V konaní pred súdom prvej inštancie boli preukázané a oboznamované podania žalovaného adresované žalobkyni ako pokus o zmier zo dňa 06. 04. 2009 s tým, že ak požadovanú čiastku v danom termíne neuhradí, bude žalovaná spoločnosť oprávnená v prípade omeškania čo i len jednej splátky o viac ako 30 dní uplatniť zmenu na súde podľa čl. 6.2 zmluvy, vec bude postúpená na exekučné konanie, ďalej v pokuse o zmier zo dňa 15. 07. 2009 bola žalobkyni zaslaná penalizačná faktúra s vyúčtovaním zmluvnej pokuty vo výške 50 % z nominálnej výšky úveru a prípadných ďalších doteraz neuplatnených zmluvných pokút s informáciou, že k uvedenému dňu je dlžná suma omeškaných splátok vo výške 104,42 Eur a suma nezaplatených zmluvných pokút 64,33 Eur a neuhradenej 50 % zmluvnej pokuty 1 261,90 Eur. Rovnako jej bol zaslaný pokus o zmier zo dňa 05. 06. 2009. Dňa 15. 07. 2009 žalovaný fakturoval žalobkyni zmluvnú pokutu v sume 35,05 Eur ako 5 % z výšky splátky za omeškanie splátky č. 47, 49, 50; 0,20 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania od 15. 03. 2009 do 30. 06. 2009; 10 % z výšky splátky za omeškanie splátky č. 47, 49. Rovnako v uvedený deň fakturoval žalobkyni aj zmluvnú pokutu vo výške 1 261,90 Eur ako 50 % z vyplatenej čiastky a zmluvnej odmeny (z nominálnej hodnoty pôžičky).

28. Vzhľadom na dlhodobosť a trvanie závadného konania žalovaného a tiež jeho intenzitu, konkrétne kroky žalovaného v súvislosti so zasielaniami pokusov o zmier, urgenciami tak písomnými, ako aj telefonickými, faktúrami ďalších a následných zmluvných pokút a ďalších sankcií, s rozhodcovským konaním, avšak na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, následnom exekučnom konaní, ale tiež vzhľadom na samotnú žalobkyňu, ktorá má trvalé zdravotné problémy, jej príjem predstavoval 300 Eur mesačne a žalovaným požadovaná suma bola pre ňu nepredstaviteľná, konanie žalovaného sa prejavilo aj v jej osobnom živote stratou súkromia, keď bola neustále obťažovaná žalovanou stranou tak písomne, ako aj telefonicky, aby požadované čiastky uhradila, má aj odvolací súd v zhode s úvahou súdu prvej inštancie za to, že priznaná čiastka primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna. Takéto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného a je určitou satisfakciou za stav, ktorým musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní o rozhodcovskej doložke konal závadne. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

29. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom podľa § 387 CSP napadnutý rozsudok vo výroku I., ktorým bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie ako vecne správny potvrdil. Z rovnakých dôvodov aj potvrdil súvisiaci výrok o trovách konania ako vecne správny, vzhľadom na plný úspech žalobkyne a skutočnosť, že voči neúspešnému žalovanému trovy konania nepožadovala.

30. Podľa § 386 CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak:

- a) bolo podané oneskorene,
- b) bolo podané neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo
- d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

31. V § 357 CSP je formou taxatívneho výpočtu ustanovený okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. Proti akémukoľvek inému uzneseniu odvolanie prípustné nie je. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť (§ 239 CSP).

32. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

33. Podľa § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení, v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Ak sa sťažnosti vyhovie v plnom rozsahu, rozhodnutie nemusí obsahovať odôvodnenie.

34. Nakoľko voči tomuto výroku v zmysle § 357 CSP nie je prípustné odvolanie, odvolací súd odvolanie voči výroku III. napadnutého rozsudku odmietol postupom podľa § 386 písm. c) CSP.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté odvolacím súdom postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému, ani úspešnej žalobkyni, ktorej v odvolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

36. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).